

været meget økonomisk. Jeg tror, det hele har meget ringe Betydning, og jeg vil derfor foretrække at blive ved det gamle.

Jeg kan slutte mig til Forslaget under Nr. 30 angaaende Børnefradraget, Ændringsforslag Nr. 39 gaar ud paa, at man fremtidig skal svare Formueskat af sine Møbler, Malerier, Kunstværker o. s. v., hvis de have en Værdi af 15,000 Kr. og derover. Jeg kan i og for sig billige Tanken i dette Forslag. Anbringer en Mand en større Del af sin Formue i luksuøse Møbler og Kunstgenstande, er der ingen Grund til, at han ikke skal betale Formueskat deraf. Men naar man har sat Summen til 15,000 Kr., tror jeg, det er forkert. Den ærede Ordfører sagde, at det var ikke Meningen at komme den stigende Hygge i Hjemmene til Livs, men man troede at have truffet det rette ved at sætte Summen til 15,000 Kr. Jeg tror imidlertid, at man maa sætte Summen i Forhold til Ejendommens eller Formuens Størrelse. Jeg indrømmer, at hvis man paa en almindelig Bondegaard sætter 15,000 Kr. i Møbler, Sengklæder, Skildrier, foreligger der en Luksusanbringelse, men paa en Ejendom til 1 Mill. Kr. tør jeg paastaa, at det er meget for lidt. Hvad der er Ret for den ene, maa dog ogsaa være billigt for den anden. 15,000 Kr. kunne i denne Forbindelse ikke kaldes Luksus for en stor Ejendom, selv om det kaldes det for en lille. Jeg mener derfor, man maa sætte en Procentdel af Ejendommens Værdi og den Brug, der gøres af den. 15,000 Kr. ere mange Gange for lavt for en stor Ejendom, og jeg kan derfor ikke stemme for Ændringsforslaget. Men kan der findes en Form, hvorefter man kan ramme, hvad der virkelig maa kaldes Luksusanbringelse, vil jeg gerne være med til at stemme derfor.

Endnu har jeg tilbage at omtale to Ændringsforslag, nemlig Nr. 42 angaaende Lønningerne for Skatteraadsmedlemmerne, og Nr. 59, hvorefter den Indtægt, der hidrører fra Beboelse af egen Ejendom, fra Naturalnydelse fra egen Bedrift og deslige, skal angives særskilt. Det sidste Ændringsforslag er stillet af det socialdemokratiske Mindretal og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds. Jeg mener, at disse Ændringsforslag, skønt de i og for sig ikke have noget med hinanden at gøre, vistnok maa afgøres under Hensyn til, hvordan man ser paa hele det Spørgsmaal, der har været drøftet saa meget her, om Ligningen paa Landet og Ligningen i Byerne kunne siges at opnaa et nogenlunde ligeligt Resultat med Hensyn til Retfærdighed.

Den ærede Ordfører forsvarede i Gaar med flere vægtige Grunde sin Stilling til denne Sag og hævdede, at man sikkert paa Landet ikke var mere paa den forkerte Side af det rigtige, end man var i Byerne. Jeg vilde ønske, at den ærede Ordfører havde fuldstændig Ret, og jeg vil selvfølgelig meget langt fra benytte saadanne Eksempler for at bevise det modsatte som det, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schövelin) brugte om Manden med de 7 Køer og Manden med de 10 Køer, thi det var Eksempler, som viste, at det ærede Medlem aldeles ikke har Begreb om at bedømme disse Forhold. Men hvis det virkelig er godtgjort, at den Del af dette Lands Borgeres Formue, som er anbragt i den danske Jord — jeg taler ikke om Prioriteterne, men om den Del, Befolkningen selv ejer —, kun beskattes, som om den gav en Indtægt af $2\frac{1}{2}$ pCt. af den deri anbragte Kapital, maa der være noget forkert ved Ligningen. Der er neppe nogen, der vil paastaa, at den Del af en Ejendoms Værdi, som ejes af Landmanden selv, ikke gennemsnitlig skulde give mere end $2\frac{1}{2}$ pCt. i Udbytte. Der findes selvfølgelig ikke saa faa Ejendomme, navnlig maaske i Jylland, hvor det, i hvert Fald i mange Aar, kan knibe med at faa større Renteudbytte end det her nævnte. Men at danske Landmænd gennemgaaende ikke skulde bringe mere end $2\frac{1}{2}$ pCt. ud af de Penge, de have staaende i Landejendomme, tror jeg ikke er rigtigt, og hvis det ikke er rigtigt, maa der være noget galt med Ligningen. Jeg tror nu ogsaa, at det er det.

Jeg behøver ikke at sige, at jeg ikke mener, at der her er Tale om Skattesnyderi, men jeg paastaaar — jeg har for øvrigt haft Lejlighed til at tale om det flere Gange i dette Ting —, at det ligger og udelukkende ligger i, at, hvad der desværre er en Kendsgerning, Flertallet af de danske Landmænd ikke fører Regnskab, i hvert Fald ikke noget tilstrækkelig godt Regnskab. Forleden Dag, da der var Tale om, hvorvidt Haandværksmestre skulde føre Bøger eller ej, stillede Regeringspartiet et Ændringsforslag, som gik ud paa, at de ikke skulde føre Bøger, naar de vare over en vis Alder, for saadant noget kunde man ikke lære de ældre. Saaledes er det selvfølgelig ogsaa med Landmændene. Dem, der høre til den ældre Generation og aldrig have været vant til at føre Regnskab, faar man aldrig lært det. Men Bestræbelserne maa gaa ud paa, at den opvoksende Slægt af Landbrugere faar Øjet aabent for Betydningen af at føre Regnskab. Det har nemlig megen anden Betyd-